

Sygn. akt II Ka 93/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Ewa Miastkowska

SSO Agata Wilczewska - spr.

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014r.

sprawy **Z. K.**

oskarżonego z art.177§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 18 lutego 2014r. sygn. akt II K 1523/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawę wymiaru kary wobec oskarżonego uzupełnia o przepis art.58§3k.k. oraz art.33§1i3k.k.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za to postępowanie.

Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski Ewa Miastkowska

Sygn. akt II Ka 93/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 1523/13, oskarżonego Z. K. uznał za winnego tego, że w dniu 8 maja 2013 r. w Z. gm. D. w woj. (...) kierując ciągnikiem rolniczym marki Z. nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wyjeżdżając z terenu swojej posesji na drogę publiczną nie zachował należytej ostrożności i zaczepionym do ciągnika ładowniczem czołowym uderzył w pojazd marki V. (...) nr rej. (...) kierowany przez H. U., w wyniku czego siedząca na miejscu pasażera E. U. doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, niepamięcią zdarzenia, następowymi bólami oraz zawrotami głowy i wstrząśnieniem błędnika prawego, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie organizmu na czas powyżej 7 dni tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 140 stawek dziennych po 10 złotych każda. Nadto, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23

czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 140 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego Z. K..

Powołując się na treść art. 438 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. prokurator zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 58 § 3 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu i orzeczeniu wobec oskarżonego Z. K., sprawcy przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., kary grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 10 zł każda, podczas gdy przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3.

W oparciu o ten zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zastosowanie w podstawie wymiaru kary, obok art. 177 § 1 k.k., art. 58 § 3 k.k. i wymierzenie kary grzywny w wysokości 140 stawek dziennych po 10 zł każda.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała zasadna, w związku z czym zachodziła konieczność wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie i w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. wydał wyrok skazujący wobec oskarżonego. Sąd I instancji na podstawie prawidłowo ocenionego ujawnionego materiału dowodowego, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazany przepis prawny.

Sąd Okręgowy za zasadny uznał jednak zarzut prokuratora. Wskazać bowiem należy, że wyrokiem z dnia 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 1523/13 oskarżonego Z. K. uznał za winnego przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 140 stawek dziennych po 10 zł każda stawka. Zgodnie zaś z przepisem 177 § 1 k.k. przestępstwo przypisane oskarżonemu zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3. Wymierzenie więc oskarżonemu kary grzywny wymagało powołania w podstawie wymiaru kary przepisu art. 58 § 3 k.k., jak słusznie wskazał skarżący, a nadto zdaniem Sądu odwoławczego wymagało powołania w podstawie wymiaru kary również przepisu art. 33 § 1 i 3 k.k. Przepis art. 58 § 3 k.k. pozwala bowiem Sądowi orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat 2 w sytuacji, gdy przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Niewątpliwie przestępstwo którego dopuścił się oskarżony spełnia warunki określone w art. 58 § 3 k.k. Sąd korzystając z uprawnienia określonego w tymże przepisie winien więc wskazać ten przepis w podstawie wymiaru kary wobec oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie brak wskazania w/w przepisów w podstawie wymiaru kary – w ocenie Sądu Okręgowego – miał charakter pewnego przeoczenia na co wskazuje chociażby treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy dostrzegł bowiem swoje uchybienie i wskazał na konieczność powołania również art. 58 § 3 k.k. jako przepisu pozwalającego na orzeczenie wobec Z. K. kary grzywny określonej w art. 33§1 k.k. Sąd zauważając w/w fakt „przeoczenia” i dając temu wyraz w uzasadnieniu wyroku, nie mógł jednak uzupełnić tego poprzez skorzystanie z instytucji sprostowania orzeczenia, gdyż istnieje bezsprzecznie pewien zakres rozstrzygnięć, których sprostowanie jest niedopuszczalne, są nimi wymiary kary i wskazanie rodzaju kar, a także środków karnych oraz przepisy kwalifikacji prawnej stanowiące podstawę skazania; w tym wypadku doszłoby bowiem nie tyle do sprostowania omyłki, co do zmiany merytorycznej treści orzeczenia, co dopuszczalne jest wyłącznie w innym trybie – art. 437 k.p.k. (wyr. SN z 28.06.2012 r., III KK 416/11, LEX 1212892).

Sąd Odwoławczy, zaaprobował zaś wymiar orzeczonej przez Sąd I instancji kary grzywny wobec oskarżonego uznając, iż kara ta została orzeczona w rozmiarze proporcjonalnym tak co do społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak i stopnia jego zawinienia, z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw określonych w art. 53 k.k.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art.437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Ponieważ oskarżony nie przyczynił się do zaistnienia pomyłki Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy stosując regułę słuszności, na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski Ewa Miastkowska